

LIBRIS

We know
books

Kalashatra Govinda

SECRETUL CELOR 7 FLORI DE LOTUS

Povești despre trezirea spirituală

Cu meditații pentru activarea chakrelor

Traducere de Răzvan Christian Țuculescu

Informațiile din această carte au fost analizate și verificate cu atenție de către autor și editor, dar nu se poate oferi vreo garanție asupra veridicității acestora. Orice răspundere a autorului sau a editorului pentru vătămări corporale, daune materiale sau pierderi financiare este exclusă.

Toate drepturile sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă (fotocopiere, microfilm, prelucrare electronică a datelor sau alte metode), copierea și transmiterea de copii se realizează numai cu acordul scris al editorului.

În cazul în care această publicație conține linkuri către site-uri ale unor terțe părți, nu ne asumăm vreo responsabilitate pentru conținutul acestora, deoarece nu le adoptăm ca fiind ale noastre, ci doar facem referire la acestea în momentul publicării inițiale.

PRESTIGE
București - 2024

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Corina Rezai
Corectură: Roxana Barbu și Georgeta Nicolae

Titlul original: Das Geheimnis der 7 Lotosblüten
Copyright © Original title: Das Geheimnis der 7 Lotosblüten
by Kalashatra Govinda © 2021 by Irisiana Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Copyright © 2024 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOVINDA, KALASHATRA

Secretul celor 7 flori de lotus: povești despre trezirea spirituală:
cu meditații pentru activarea chakrelor/Kalashatra Govinda; trad. de
Răzvan Christian Țuculescu. - București: Prestige, 2024
ISBN 978-630-332-016-8

I. Țuculescu, Răzvan Christian (trad.)

159.9

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor
scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeofical

Cuprins

Ramesh și Sabia

1. Țesătorul de coșuri	7
2. Fierarul	18
3. Maestrul sabiei	24
<i>Tigrul invizibil</i>	33

Chandra, sculptorul de zei

1. Cioplitorul în lemn	39
2. Disperarea	47
3. Flautistul	50
<i>Patul lui Raja</i>	54

Kama și Krishna

1. Dragostea curtezanei	57
2. Gânduri criminale	62
3. Yoghinul	66
<i>Cele trei daruri</i>	68

Transformarea lui Mohandas

1. Negustorul de stofe	77
2. Fructul urii	80
3. Binecuvântarea	84
<i>Călugărul care a uitat de dragoste</i>	88
<i>Un pumn de orez</i>	92
<i>Janani și Kirana</i>	93

1. Profesorul de muzică	97
2. Tăcerea.....	101
3. Sunetul tăcerii	107
<i>Vraja</i>	107
<i>Păpădia</i>	116

Savitri și copilul

1. Vrăjitoarea din pădure	121
2. Disperarea	126
3. Vindecătorul.....	129
<i>Ciobanul și Deva</i>	131

Amal, învățătorul

1. Călătorii	137
2. Templul	147
3. Trezirea.....	154
<i>Raja tuturor lumilor</i>	155

Secretul chakrelor

O călătorie spirituală	160
Semnificația chakrelor și meditația asupra chakrelor	161
Instrucțiuni pentru meditația asupra chakrelor.....	162
1. Chakra rădăcină.....	167
2. Chakra sacrală.....	170
3. Chakra buricului	173
4. Chakra inimii	176
5. Chakra gâtului.....	179
6. Chakra sprâncenelor.....	182
7. Chakra coroanei	185

În loc de „La revedere”	187
-------------------------------	-----

Glosar	189
--------------	-----

Ramesh și sabia

1. Țesătorul de coșuri

Nu departe de râul cel mare, pe pământul prăfuit și arid al micului sat din afara orașului vechi, colibebe meșteșugarilor săraci se cuibăreau unele lângă altele, ca și cum s-ar fi sprijinit reciproc.

Soarele roșu al dimineții îi trezea pe oameni. Activitățile începuseră deja și era agitație mare. De îndată ce se lumina suficient, încât să-și poată vedea mâna în fața ochilor, zilierii, croitoresele, vopsitorii și țesătorii de coșuri își începeau munca, întrucât lumina lumânărilor era scumpă; în schimb, lumina Soarelui era gratuită. În coliba mică a țesătorului de coșuri, Ravi, soția sa Ajala a născut un copil. Și când prima rază de soare a atins casa, copilul a scos primul plâns, ca și cum ar fi așteptat doar soarele. Ajala și Ravi l-au privit cu mândrie pe nou-născut. Ramesh urma să fie numele copilului, în cinstea zeului Vishnu.

Ravi și-a sărutat cu tandrețe soția pe frunte și și-a privit fiul cu înduioșare... Ce fericire! Primul copil era un fiu care avea să-i continue neamul. Bebelușul era sănătos și voinic, avea o voce puternică, obrații roșii și membrele rotunde.

IBRIS | We know books

– Ramesh, fiul meu, a șoptit el și a mulțumit zeilor pentru dar.

Ravi fusese sărac, dar acum era bogat prin fiul său. Și de acum încolo va munci de două ori mai mult pentru ca fiul său să aibă într-o zi o situație mai bună decât el. Ramesh al său avea să devină și el un țesător de coșuri, desigur, dar poate că într-o zi va avea un atelier mare, cu mulți ucenici și meseriași. Ravi visa la un viitor măreț pentru copilul său, așa cum visează toți părinții.

Și, într-adevăr, fericirea părea să se fi mutat în coliba săracă odată cu copilul. Munca a devenit mai ușoară pentru țesătorul de coșuri, iar produsele sale se vindeau mai bine la piață. Poate că fața fericită a tatălui i-a făcut și pe clienți puțin mai fericiți, iar aceștia au fost bucuroși să cumpere, mai ales că împletiturile și celelalte bunuri țesute erau de o calitate desăvârșită.

Când Ramesh avea o lună, chiar în perioada Anului Nou, un ghicitor orb a trecut prin micul sat de la marginea marelui oraș. Și a venit direct la casa lui Ravi, care stătea în fața colibeii sale și țesea coșuri.

– Brahma să binecuvânteze această casă! a spus orbul. Aici s-a născut un băiat și doresc să vă profetesc soarta lui.

Ravi l-a privit pe bătrân cu milă și a clătinat din cap, căci nu se gândea deloc la ghicit. Orbul nu a văzut gestul său disprețuitor și a făcut un pas mai aproape. Ajala a ieșit în grabă din casă cu copilul și i-a spus soțului ei:

– Ravi, dragul meu, lasă-l pe ghicitor să vorbească; vreau să știu soarta copilului meu!

Ravi a zâmbit amuzat și a spus:

– Foarte bine, bătrâne. Ce crezi că au în vedere zeii pentru fiul meu?

Orbul a zâmbit și el și a făcut un pas mai aproape.

– Ce plănuiesc zeii, nu știu. Dar în inima fiecărui om este scris destinul său. Și deși ochii mei și-au pierdut lumina, inima mea vede cu atât mai clar. Adu-mi băiatul, ca să-l pot atinge.

Cu nerăbdare, Ajala i l-a întins pe Ramesh ghicitorului, puțin temătoare, dar curioasă. Ramesh l-a privit pe bătrân cu ochii mari, dar nu s-a temut și a zâmbit. Când bărbatul a atins fața copilului, ochii lui orbi au strălucit.

– O mare fericire este promisă pentru acest copil, a vorbit el. La bogăție și renume va ajunge, dar toate acestea nu au nicio importanță, căci înțelepciunea și faima îi sunt destinate.

Gura lui Ravi s-a strâmbat.

– Nu cumva exagerezi puțin, bătrâne? Ești orb și probabil că nu vezi unde îți exersezi arta. Eu sunt doar un biet țesător de coșuri și cu siguranță nu-ți voi da un avans din viitoarea avere a fiului meu.

Ajala l-a strâns pe furiș de braț pe soțul ei și i-a șoptit la ureche:

– Nu-l insulta pe înțelept! Știi cu siguranță că fiul nostru nu va fi destinat măreției?

– O, nu! i-a spus Ravi soției sale.

Apoi s-a adresat orbului:

– Ba da, cu siguranță, va deveni un mare țesător de coșuri, își va țese chiar și un palat și se va căsători cu o prințesă, va zbura pe nori și se va consulta cu însuși Domnul Vishnu...

Orbul a zâmbit și a ridicat mâna.

– Fii liniștit, om bun! Nu caut nicio recompensă. Să știi doar că fiul tău nu este menit să îți succeadă. El nu va

urma onorabila profesie de împletitor de coșuri, oricât de mult ți-ai dori tu acest lucru.

Până atunci, Ravi fusese mai degrabă amuzat, dar acum flacăra mâniei se aprinsese în el.

– Ai mers prea departe, bătrâne! a șuierat el. Ești bine-venit să îi prezici bogăție și înțelepciune. Dar nu accept ca fiul meu să nu-mi învețe meseria, așa cum am învățat-o eu de la tatăl meu, care fusese învățat de tatăl său. Așa au rânduit zeii!

Bătrânul a clătinat din cap.

– Nu suntem noi doi cei care decidem soarta sau voința zeilor. Te-aș îndemna doar să nu îngreunezi și mai mult calea dificilă a fiului tău. Pentru că deși bogăția, prestigiul și înțelepciunea îi sunt predestinate, el va trebui să depășească multe obstacole. Aveți grijă să nu fiți chiar voi printre aceste obstacole; ar fi doar în detrimentul vostru.

Ravi s-a înfuriat și a ridicat mâna pentru a-l lovi, dar orbul și-a fixat ochii stingheriți asupra lui și astfel s-a oprit.

– Du-te acum, bătrâne! a șuierat el și prezicătorul s-a îndepărtat.

Dar Ajala s-a apropiat de orb, i-a șoptit o mulțumire blândă și i-a apăsat o monedă mică în mână.

– Mulțumesc, copilul meu, a vorbit bătrânul, punându-și mâna pe fruntea Ajalei și apoi atingând și fruntea copilului. Rămâi cu bine și dă-i copilului tău puterea iubirii tale pe drum; atunci totul va fi bine.

Și, cu un pas ferm, orbul s-a întors și a plecat mai departe pe drumul prăfuit spre marele oraș.

Viața țesătorului de coșuri a continuat ca de obicei, iar curând, orbul și profeția lui au fost uitate. Ei bine, poate nu complet: Ajala își privea fiul cu ceva mai multă dra-

goste, iar în privirea ei se simțea un sentiment cald de anticipare bucuroasă a unui viitor fericit. Ravi, pe de altă parte, a început să-l învețe pe fiul său să împletească coșuri puțin mai devreme decât ar fi trebuit, gândindu-se la divinația bătrânului.

Micul Ramesh era isteț în toate privințele, puțin mai curios și mai însetat de cunoaștere decât alți copii. Așa că a învățat cu ușurință începuturile meșteșugului tatălui său. Băiețelul de trei ani nu dădea semne că ar avea un viitor măreț, așa cum i se prezisese. Însă afacerea țesătorului de coșuri nu mergea prea bine. În comparație cu perioada de după nașterea lui Ramesh, care fusese punctul culminant în viața familiei bietului meșteșugar, mergea chiar extraordinar de prost. În acea perioadă, Ravi fusese plin de speranțe, dar acestea fuseseră spulberate. Vindea din ce în ce mai puțin la piață. Cu siguranță, nu din cauza calității coșurilor sale. Dar fie că era din cauză că erau prea mulți țesători de coșuri, fie că nu exista suficientă cerere pentru marfa acestora, banii erau puțini, iar mâncarea abia dacă ajungea să hrănească întreaga familie.

Ajala a suferit cel mai mult. Rămăsese deja însărcinată de două ori, dar de două ori copilul îi murise. Iar când Ramesh avea cinci ani, Ajala s-a îmbolnăvit.

Ravi era foarte îngrijorat. A scos de sub pat puținii bani pe care îl strânsese și s-a dus să aducă un doctor. Acesta a venit cu reticență, și numai după ce Ravi i-a arătat banii. Doctorul nu a stat mult timp. I-a luat pulsul, s-a uitat în ochii Ajalei și i-a pipăit stomacul. Când s-a ridicat și s-a întors spre Ravi, pe fața lui a apărut o licărire de milă. A pus o mână pe umărul lui Ravi și a spus:

– Ravi, trebuie să ai putere acum! Din păcate, nu mai pot face nimic. Soția ta va muri săptămâna aceasta.

Și a luat doar o monedă mică din banii pregătiți.

Ravi a rămas la căpătâiul soției sale, încercând să-i toarne ceai, ștergându-i sudoarea, din când în când. Micul Ramesh a vrut și el să-l ajute. Dar tatăl său nu l-a tolerat și l-a alungat din preajma mamei sale. Deși Ramesh nu înțelegea ce se întâmpla, bănuia și era plin de teamă.

În a treia zi, Ajala s-a trezit din somnul ei adânc. A vorbit pentru prima dată după multe zile, dar vocea ei era slabă și lui Ravi i s-a părut că soția lui vorbea deja din lumea de dincolo.

– Ravi, dragul meu soț, a vorbit femeia muribundă. Roagă-te pentru mine să am parte de o renaștere bună. Și ai grijă de micul nostru Ramesh. Nu uita de ghicitor. Copilul nostru va urma un drum special. Oferă-i toată dragostea ta, așa cum eu nu pot să i-o ofer acum.

Lacrimile au curs pe obrajii lui Ravi ca niște râulețe. Ramesh s-a agățat de piciorul tatălui său.

– Tată, nu o lăsa pe mama să moară!!

Ravi a mângâiat părul fiului său, fără să-l observe cu adevărat. Inima lui era complet alături de soția lui. A mai stat așa încă trei ore, apoi Ajala a deschis ochii pentru ultima oară; s-a uitat în jur, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Ramesh... a șoptit ea.

Cu un geamăt adânc, a expirat și sufletul i-a părăsit trupul.

Ravi s-a prăbușit la pământ cu un țipăt și s-a ghemuit de durere.

– Ajala, Ajala... a repetat cu disperare la nesfârșit, până când și-a pierdut mințile.

Viața în coliba mică a țesătorului de coșuri a fost de atunci întunecată de umbra morții. Ramesh își plângea noaptea mama, iar ziua își plângea tatăl, care își trăia durerea într-o tăcere rece, apoi, într-o furie fierbinte. Pierderea mamei iubitoare a cântărit greu în inima băiețelului, dar, curând, lipsa de iubire a tatălui a devenit o povară și mai grea. Din ce în ce mai des, Ramesh era certat sau ignorat, ca și cum ar fi fost o fantomă neînsuflețită. De multe ori, se ducea la culcare cu dureri de stomac, fără mâncare.

Pe măsură ce tatăl său căuta din ce în ce mai mult să-și uite suferința în băutura, totul se înrăutățea. Bălâind cuvinte și cântând cântece sălbatice, a intrat în casă mult după apusul soarelui, unde Ramesh zăcea treaz, înfometat și speriat. Ceilalți copii râdeau de Ravi, dar și de Ramesh, căci acesta abia dacă scotea un cuvânt. La început, Ramesh era confuz și trist, dar din ce în ce mai mult a început să se simtă rușinat de tatăl său. Rușinea s-a transformat treptat în dispreț și, în cele din urmă, în furie.

Ravi l-a lovit pentru prima dată pe Ramesh când acesta l-a întrebat de ce era așa, de ce bea, striga și se făcea de râs. Din acea zi, a fost bătut din ce în ce mai des, de cele mai multe ori pentru fleacuri și nu de puține ori chiar fără motiv. Ramesh a început să-și urască tatăl. Umbra de pe sufletul său se transformase într-o piatră neagră ca noaptea.

Așa că anii au trecut plini de nefericire și durere. Viața i se părea lui Ramesh – și probabil și lui Ravi – ca o mlaștină fără speranță, impracticabilă, într-o ceață densă, din care nu exista nicio ieșire, ci toate căile nu făceau decât să ducă tot mai adânc înăuntru.

Când Ramesh a împlinit nouă ani și tatăl său l-a bătut din nou pentru un lucru banal, a decis să părăsească locul, care de mult încetase să mai fie un cămin pentru el, și să fugă. Nu s-a gândit unde să se ducă, ci doar să plece. Și astfel, în zori, în timp ce tatăl său era încă beat cu vin ieftin, Ramesh s-a furișat din casa părinților săi și s-a îndreptat spre marele oraș.

Picioarele îi sângerau deja de la atâtea ore de mers pe jos când a zărit primele grădini magnifice ale bogățiilor de la marginea orașului. Ramesh nu se mai sătura de minunății - florile colorate și parfumate, copacii bătrâni și micile iazuri împodobite cu lotuși... „Probabil că zeii trăiesc aici” s-a gândit Ramesh.

Își dorea cu disperare să simtă iarba verde și luxuriantă sub picioarele sale dureroase. Niciunul dintre „zei” nu era de văzut, doar câțiva păuni mândri se plimbau prin grădină, în depărtare. Ramesh s-a uitat din nou în jur, dar cum nu era nimeni de față, s-a strecurat pe furiș peste zidul scund în țara minunilor. Iarba era chiar mai moale decât își imaginase. Cum ar fi fost să se întindă pe acest minunat covor verde? Ramesh era obosit și înfometat. Acolo, sub copac, se aflau minunate fructe verzi-gălbui care emanau un parfum delicios. Ramesh nu mai gustase niciodată așa ceva. Ar trebui să încerce unul? La urma urmei, copacul atârna plin de fructe; cu siguranță că zeii nu s-ar opune dacă el ar mânca unul dintre cele pe care copacul oricum le scuturase! Pe furiș, Ramesh a luat un fruct și a mușcat cu grijă din el... Oh, dulceața asta! Și în mijlocul ei se afla o piatră minunată! Ramesh a supt chiar și cele mai mici rămășițe de fruct din miez și a pus „piatra” în buzunar, înainte ca o mare oboseală să-l cuprindă. Astfel, Ramesh,

fiul țesătorului de coșuri, a adormit la umbra arborelui de mango din grădina zeilor.

O lovitură dureroasă l-a trezit din visul plăcut, iar la început a crezut că doar visase întreaga aventură. Dar o altă lovitură l-a trezit pe deplin.

– Ce cauți aici, avortonule?

Un bărbat înalt și foarte gras, îmbrăcat într-o haină largă din pânză prețioasă, cu un băț lung în mână, a strigat la Ramesh și i-a mai dat o lovitură.

„Acesta trebuie să fie unul dintre zeii” s-a gândit Ramesh și a îngenuncheat în fața lui, coborând fruntea la pământ. O lovitură puternică de baston l-a lovit în spate, făcându-l să strige puternic.

– Încerci să furi de la stăpânul meu, creatură lipsită de valoare! a strigat colosul.

Evident că nu era un zeu până la urmă și l-a bătut fără milă pe Ramesh cu bastonul.

– Oh, Doamne, nu am vrut să fur nimic! a strigat Ramesh. Doar un fruct care a căzut la pământ...

Mai multe lovituri de baston l-au împroșcat, însoțite de înjurături.

– Deci ai vrut să jefuiești copacii stăpânului meu! Arată ce ai furat!

L-a apucat pe copil de braț și l-a tras în sus, apucând mica pungă de pânză a lui Ramesh și scuturând-o triumfător. Apoi i-a dat o palmă peste față.

– Ai fost norocos încă o dată că nu te-a prins gardianul. Acum pleacă de aici!

Plângând, Ramesh a încercat să-și ridice geanta, dar o lovitură l-a trântit din nou la pământ. S-a ridicat; privirea s-a întunecat de durere și s-a clătinat spre perete.

– Unde fugi, hoțule? a strigat bărbatul.

Ramesh o luă la goană. Fu atins de încă două lovituri de baston. Dar apoi reuși să sară peste zid și să aterizeze pe drumul prăfuit.

– Să nu te mai prind pe aici! Și nu cumva să mă faci să escaladez zidul, că atunci vei regreta amarnic!

Cu greu, Ramesh s-a ridicat în picioare și s-a clătinat pe jumătate conștient de-a lungul drumului. Nu știa încotro aleargă; voia doar să se îndepărteze de lovituri... Și a alergat încontinuu, până când, spre marea lui surpriză, a ajuns în cele din urmă exact acolo unde își începuse călătoria în acea dimineață: în fața casei tatălui său.

Soarele apunea roșu-sângeriu. Ramesh nu a îndrăznit să intre în casă. Dar nu a putut merge mai departe. În cele din urmă, inconștiența l-a cuprins și a căzut pe pământ, în noroiul străzii.

Când s-a trezit, era întins în pat, cu tatăl său Ravi lângă el, având o privire îngrijorată și lacrimi în ochi.

– Ramesh, fiul meu, mi-era teamă că te-am pierdut, a zis el și a mângâiat părul lui Ramesh. Cine ți-a făcut asta? Spatele tău e plin de sânge. Cine a îndrăznit să te lovească...

Apoi, dându-și seama că tocmai el îl bătuse destul de des pe Ramesh, și-a acoperit fața cu mâinile și a plâns așa cum nu mai plânsese de la moartea soției sale. Și din acea zi, Ramesh nu a mai fost niciodată bătut de tatăl său.

Rănilor de pe spatele lui Ramesh s-au vindecat, și chiar și cele din suflețele micii familii au început, încet-încet să se vindece. Ravi nu s-a oprit din băutură, dar nu a mai fost niciodată beat până la inconștiență. Îl certa pe Ramesh când făcea greșeli, dar cuvintele lui nu mai erau pline

de furie și de violență. Deși acest lucru i-a făcut viața mai ușoară lui Ramesh, el încă nutrea un vis secret: voia să fie bogat, voia să dețină o grădină a zeilor și să domnească peste servitori. Își picta acest tablou interior în din ce în ce mai multe culori - se imagina plimbându-se prin grădină în haine bogate, culegând cele mai delicioase fructe din pomii ei, ordonându-le servitorilor săi să așeze fructele căzute astfel încât rătăcitorii oboșiți să se bucure de ele. Niciodată un servitor nu trebuia să bată un băiat sărac care se rătăcise în grădină. Iar dacă un astfel de băiat ar fi intrat într-adevăr în grădină într-o zi, el l-ar fi omenit din belșug și i-ar fi oferit daruri pe care să le ia cu el la drum...

În acest fel, visurile lui se repetau zi de zi și de fiecare dată dorința devenea mai puternică. Odată cu dorința, a crescut și hotărârea de a nu deveni un țesător de coșuri ca tatăl său.

Ce ar fi spus tatăl, care încerca să-l convingă să învețe meseria? Ramesh se temea de momentul în care va trebui să-i spună tatălui său despre decizia luată. Iar acel moment a venit foarte curând. Tatăl s-a înfuriat, așa cum bănuise Ramesh. Se așteptase și la lovituri, dar deși Ravi a ridicat mâna să-l lovească, nu a făcut-o.

– De ce? De ce? De ce? a fost tot ce a spus.

– Pentru că vreau să fiu bogat! a strigat Ramesh la rândul lui.

Gura tatălui său a căzut și pe obraji i-au apărut semne roșii. Apoi a râs în hohote, și-a pus mâna pe cap și a ieșit în grabă din casă. Abia târziu, în noapte, foarte beat, pentru prima dată după mult timp, a revenit lângă Ramesh. Acesta se temea că loviturile de care fusese scutit înainte